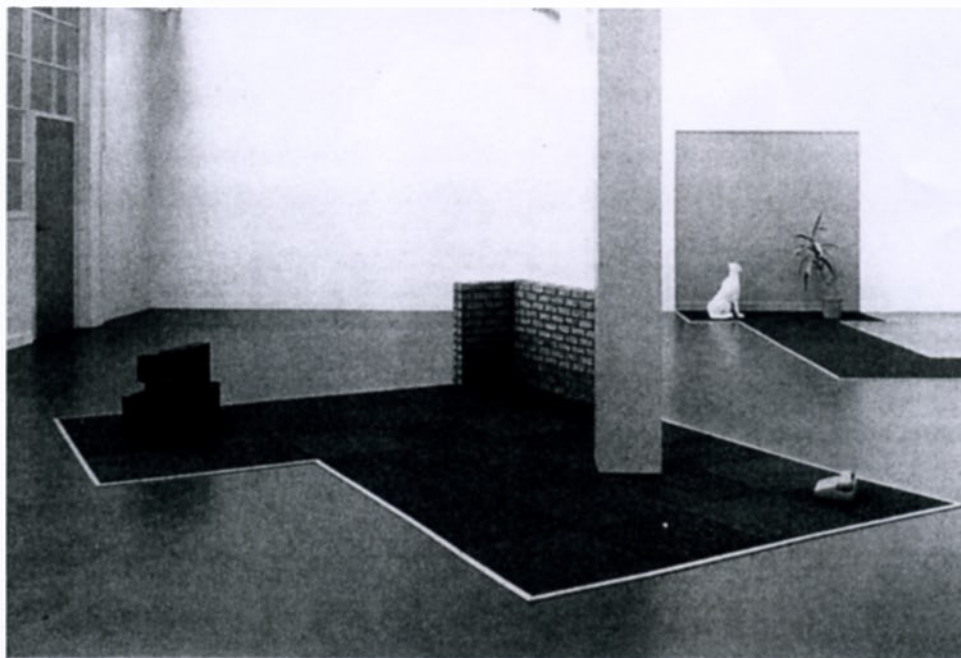

DOSSIER

Karin Trenkel

Karin Trenkel 'Detail van installatie in TENT', 2001

Karin Trenkel houdt haar kunst graag binnenskamers. In objecten en installaties verkent zij de wereld achter jaloeziën en lamellen. Nieuwsgierige buitenstaanders, die door hermetisch gesloten raamdecoraties doorgaans verstoken blijven van informatie over het verscholen interieur, worden op hun wenken bediend. Trenkel maakt haar publiek tot binnendringer en confronteert de kijker met eigenzinnige binnenhuisarchitectuur.

In verschillende installaties bouwde de Duitse Karin Trenkel bakstenen muurtjes: herinneringen aan de hype van het schoonmetselwerk dat in de jaren 70 het 'moderne' interieur terroriseerde. Trenkel vult de beschikbare ruimte vaak met interieur-elementen die van hun oorspronkelijke gebruiksfunctie zijn ontdaan. Die uitgedeelde functionaliteit is haar handelsmerk. Kuipstoeltjes, gootsteenontstoppers, telefoontoestellen, vensterkatten en openhaard honden, klokken, bananen op een schaal en zelfs een heuse stofzuiger zijn door haar uitgevoerd in beschilderd gips, gelakt hout, rubber, aluminium of polyester. Net echt, maar onbruikbaar. Maar ook andere objecten, zoals voorraadkasten en rekken gevuld met gipsafgietsels en archiefmateriaal, tafels met kunstmatig aangebrachte uitstulpingen of voorgevormde toevoegingen, een werkbank met mallen en wanden met gereedschap. Ze refereren aan een collectief geheugen, dat geworteld is in de brave burgerjaren 60 en 70: klussen en autowassen op zaterdag, zondag naar de kerk, een dutje op de bank, gemoedsrust en tevredenheid, een brandschoon huis, door Blokker en Hema gedicteerde smaak. Dagelijkse voorwerpen en het daaromheen gecreëerde interieur suggereren degelijkheid, arbeidzaamheid, saaie huiselijkheid en middagrust. In de objecten en installaties van Karin Trenkel klinkt echter ook een relativerende ondertoon door. Een picknicktafel (aangepast aan de lichaamsvormen van de mensen die er gebruik van maken), een vijver met

versteende menselijke voetafdrukken en de ogenschijnlijk onlogische combinatie van een stoel en een boomstronk blijken bij nadere beschouwing een dubbele beeldende bodem te bezitten. Voor Karin Trenkel (die tegenwoordig woont en werkt in Rotterdam) is het kunstwerk als lijfelijke ervaring een essentieel vertrekpunt. In

haar performances maakt zij geregeld zelf deel uit van het beeld. Ook de toeschouwer zal zich snel opgenomen voelen in haar ruimtelijke werken. Het publiek kan plaatsnemen in de beelden en wordt zodoende deelgenoot. De kijker die dat wil, wordt als bondgenoot in het complot betrokken. Voor Trenkel is die 'eenwording' met haar werk een belangrijk gegeven. Daarnaast speelt de laboratoriumfunctie van beeldende kunst in het algemeen een rol van betekenis.

In haar beelden gaat Trenkel vaak uit van meubelachtige objecten die niet functioneel zijn, al is de verleiding vaak onweerstaanbaar om de voorwerpen op hun bruikbaarheid te testen. De voorgevormde bilpartij die op een hard houten bank is aangebracht, de droge voetafdrukken die als eilandjes in een natte vijverpartij liggen en andere vindingrijke ingrepen zijn nooit voor één uitleg vatbaar.

Karin Trenkel zoekt bewust naar vervreemdende effecten, elkaar gedeeltelijk overlappende betekenislagen en ongebruikelijke extra dimensies. Originele en tegendraadse toevoegingen aan bestaande gegevens zijn voor haar een doel op zich. Daarmee benadrukt ze de kunstmatigheid van bepaalde situaties. Onderzoek naar de beleving van een omgeving of een ruimte levert onorthodoxe en inventieve uitkomsten op die soms blikverruimend werken, maar even vaak een ontluisterende schok van herkenning veroorzaken.

Wim van der Beek

Karin Trenkel (1966) woont en werkt in Rotterdam